

Szívről szívre

„Féltérdre ereszkedik a lobogó,
miből kirepültek az angyalok.”

(KÁROLYI AMY: 1956)

Nem a mindenki, de mindenkiben.
Nem a sok, hanem sok egyetlen.
A tornádó szíve ilyen,
ha meg se lebben.
Honfoglalás a levegőben? Kárpit
hasad, s hegyet mozdít a Mozdulatlan.
A verőfényes lyukon át már látszik
a haza a magasban;

mert egy darabka alvilágot
a trikolórból valaki kivágott,
hogy világítson, barlangban szövétnek,
napja a korszakos sötétnek.
Lobog, lobog a zászló
hiányzó közepe,
átlátni egy hiányzó
ország hőseire.

A hely szelleme a *helyett*,
és címere a *nincs* lett.
De űr rejt a szellemet,
és üresség a kincset,
mert mindig van a szakadéknál
lejjebb egy talpalatnyi égtáj,
egy leheletnyi tér.
Talán több is a történelminél.

Aki közel botlik a tűzhöz?
Megég. A rossz nem válogat.
A bűnös
is áldozat;
s másokért kell magának
megbocsátania.
A szabadság: alázat
és metafizika.

Ezerkilencszázötvenhat van
kezdetről fogva,
szakadatlan.
Nem forradalom: fölemelkedés kell,
s nem korszakokként: szívről szívre,
hogy ki-ki a zsarnokot ésszel
– *magában*, hogy ne legyen foglya –
megszelídítse.

Lobog, lobog a zászló
hiányzó közepe,
átlátni egy hiányzó
ország hőseire:
a földi testek nagyságnál nagyobb
lélekért lelkesednek
szabadon, mint az angyalok,
szabadelvűen, mint a szentek.

A jöjjön-el-a-te-országod
és legyen-meg-a-te-jóságod
sosem jön el.
Itt van. Közel.
Mindenkiben.
A tornádó szíve ilyen.
Hiába fognánk a széleinél,
örökkön átfú a vásznon a szél.

(A mű a *Mai szívekben 1956 forradalma* című pályázaton I. díjat nyert.)